

Borcsa Imola

TRÓPUSI HŐSÉG

Sokat gondolkodtam. Mondhatják a felnőttek bárhogy: elment, eltávozott, felköltözött a Mennybe, a helyzet az, hogy apa meghalt. Volt, nincs. Ők mondták nekem így régebben, ő és anya. Mikor a blokkban laktunk, és nem árverezték még el a lakásunkat, egyszer meglátták, hogy a fiúkkal a negyedikről nem lépcsőn jövünk, hanem a korláton csúszunk le, és kaptam egy hatalmas szidást. Akkor mondták, ne mászkálj a magasban, mert leesel, aztán volt Andriska, nincs Andriska. Vagy kiránduláskor rám szóltak, légy óvatos, ne menj közel a szakadék széléhez, ne menj túl mélyre a vízben, mert ugyanez.

Ezek szerint apa óvatlan lehetett. De a felnőttek arról is susmorogtak, mikor azt hitték, nem figyelek, hogy felkötötte magát. Ő, magát. Én ezt nem hiszem. Apának mellettünk volt a helye, ezt ő is tudta, azért volt olyan szomorú, mikor indult Németbe, szóval biztos nem hagyott volna itt minket örökre. Sehogy sem fért a fejembe ez az egész, amíg egy este rá nem jöttem. A Trópusi hőség ment a tévében, és Nick egy olyan ügyben nyomozott, mikor öngyilkosságnak álcázták a gyilkosságot. Akkor értettem meg.

Egész éjjel nem aludtam. Gondolkodtam, mondjam-e el anyának, apával is ez történt, de arra jutottam, amíg nincs bizonyítékom, nem hinne nekem. Pedig biztos voltam benne. Csak ki kellett derítenem, ki tette, és miért, hogy elmondhassam mindenkinek. Indítok egy nyomozást, ezt határoztam el, csak nem itthon, itt fölösleges, mert ugye, nem itt történt, hanem kint Németben.

Kiterveltem mindent. Augsburgba kellett eljutnom. Tudtam, hol van, apa mutatta egy térképen, mielőtt odautazott. A térképet mamáéktól hoztuk, és olyan régi volt, hogy Németország még nem is létezett, vagyis de, csak nem egy, hanem kettő volt belőle. De attól Augsburg ugyanott van most is, a városok nem költöznek, csak a határok, magyarázta apa, anya viszont rászólt, nem kell belemenni, kicsi még a gyerek.

Szóval tudtam, hova megyek, és azt is, honnan. Németországba a buszok Brassóból indultak. Oda nem volt nehéz eljutni, csak vonatra kellett szálljak, az egyenesen odavitt. Jártam már párszor mamával,

meg anyáékkal is, mielőtt kocsit vettünk, így mentünk hétvége Ancy néniékhez. A buszmegálló meg pont az állomás mellett volt, és minden buszra ki szokott lenni írva, hova megy. Megnéztem a szótárban, Németországnak románul úgy mondják, Germania, nekem azt kell keresnem.

Azt is tudtam, sok próbát kell kiálljak. Ott lesznek például a felnőttek. Kérdeztetik majd, hova megy egyedül ez a gyerek? És mindenki haza akar majd küldeni. De kitaláltam, a vonaton azt mondom, brassói rokonokat látogatok, az állomáson várnak, a buszon meg azt, hogy apukámhoz megyek. Vagy a román nyelv. Brassóban mindenki úgy beszél, de én egy mukkot nem értek. Pedig tanuljuk az iskolában, már tudom mondani, hogy bună ziua, eu sunt elev, jó napot, én diák vagyok, meg da és nu, igen és nem, de ha valaki elkezd hablatyolni, nem értem. Úgyhogy arra gondoltam, ha a sofőr bácsival nem boldogulok, és nem tudom megvenni a jegyet, akkor a busz csomagtartójába bújva utazok.

Sok mindenre volt szükségem. Először is pénzre. Az nem volt gond, régóta nem ürítettem ki a malacperselyemet. Nem akartam zörögtenni a táskámban, ne hallja mindenki, milyen gazdag vagyok, ezért egyszer kisurrantam a házból, és átmentem a szemközti boltba, hogy papírpénzre váltsam, ami benne van. A boltos néni nagyon sokáig számolta, már azt hittem, anya észreveszi, hogy eljöttem, de megérte várni, százezer lejt kaptam.

Kellett még az útra víz, étel, elemlámpa, pont, mint egy sátorozáshoz. Elemlámpa csak a biztonság kedvéért, ha a csomagtartóba rejtőzve utazom. És egy pisztoly. Nick is mindig hord magánál a Trópusi hőségben, a nyomozás veszélyes lehet. Valódi fegyverem nem volt, de amit a születésnapomra kaptam, nem csiricsáré színű volt, mint a korábbiak, hanem fekete, elég igazinak nézett ki. Ezzel meg is volt a terv, készen álltam az indulásra.

Hétfvégén jöttek hozzánk Ancy néniék anyja születésnapját megülni. Előbb anya nem is akart ünnepelni, de Ancy néne erősködött, hogy nem szabad úgy elbúsulni, mindjárt lejár a gyászév, és ő különben sem akar zenebonát, vigasságot, csak egy diszkrét ebédre gondolt, ahhoz viszont ragaszkodik. És nem anyát akarja dolgoztatni, hoznak tortát, elmegyünk étterembe, ne féljünk semmit. Anya először a telefont is lecsapta, ne mondja meg neki senki, meddig gyászolhat, de végül Ionel bátya meggyőzte. Csak a cukrászdai tortába nem egyezett bele, azt ő

akarta sütni. Almás-karamellest fog, mondta nekem, mert tudja, hogy azt szeretem. Úgy döntöttem, ezt még megvárom, aztán hétfőn útra kelek.

Még sose jártam nappal étteremben, este is csak kétszer, mikor esküvőbe mentünk. Bőr körkanapé volt a teremben körbe végig, hozzátolva asztalok, és néhány szék is mellettük. A sarokba ültünk, anya azt mondta, nem akar feltűnősködni, nem szereti ő a rongyázást, azt sem tudja, hogyan kell ilyen helyen viselkedni, de azért látszott, hogy örül. Anci nénje meg büszke volt magára, végre sikerült téged kimozdítani, szorongatta meg anya kezét. Ezen aztán mindketten meghatódtak, könnyeztek egy kicsit. Az jutott eszembe, anya mennyire büszke lenne rám, és örülne, ha tudná, meg fogom keresni apa gyilkosait, szinte ki is csúszott a számon, mit tervezek, de végül nem szóltam semmit.

Az ételt nem csak úgy hozták, mint az esküvőben, hanem étlapról kellett rendelni. Már egészen jól olvastam, de untam végignézni minden oldalt, meg a felnőttek nem is hagyták, azt mondták, mind bécsiszeletet eszünk szalmakrumplival, azt nem lehet elrontani. Rebi sírni kezdett, neki kacsacomb kell, de Anci nénje nem engedte, étteremben az mindig rágós, suttogta úgy, hogy mind értettük. Erre Rebi az asztalra dobta az étlapot, hogy neki más nem kell, akkor inkább éhezik. Olyan éhezést adok neked, hogy megemlegeted, ha nem tanulsz meg viselkedni, sziszegte Anci nénje, arra pont hozzánk ért a pincér. Mosolyogva rendelték meg az ételt, ugyanazt mindenkinek. Rebi nem szólalt meg, csak duzzogott.

Aztán Ionel bátya és Anci nénje egyezkedtek, ki vezet, és ki iszik, mert mindkettőt nem lehet. Akkor már pilinkézett a hó, és Anci nénje félt a csúszós utakon, ezért Ionel bátya nem ivott, csak a koccintás miatt rendelt egy konyakot. Én és Szila közben lovagost játszottunk, az asztal alatt kardoztunk a késsel, míg ránk nem szóltak. Meg is lettünk fenyegetve, többet ilyen helyre nem hoznak, ha nem tanuljuk meg, az evőeszközzel enni kell, nem játszani.

Olyan szalmakrumplit én még sosem ettem, mint ott, más volt az állaga, mint az otthoninak, és másképp volt roppanós. Ez fagyasztott, magyarázta Ionel bátya, mostanában ők is ilyen vesznek, meg van előre hámozva és felvágva, nincs vele munka, csak sütni kell. Mondtam anyának, ez nekem jobban ízlik, ezentúl mi is együnk ilyen, de ő azt

válaszolta, nem is nekem, inkább Anci nénjééknek, hogy míg van két keze, és a pityóka a kertben megterem, ő pénzt nem adna ilyesmire. Erre Anci nénje szabadkozott, hogy ő se gyakran, ne beszéljen Ionel bátya hülyeséget, csak ugye, nem könnyű főzni négy emberre, el-elkapja a fáradság néha, és olyankor jól jön, ha egy kis munkát megspórolhat. Anya ingatta a fejét, ezt belátja, mondta, de nem volt meggyőző.

Rebi egyszer csak abbahagyta az étel turkálását, és elújságolta, a héten találkoztak Olgival. Anya arcán fintor futott végig, Anci nénje helyesbített, hogy egymásba botlottak a Starban, mikor ajándékot vásároltak, és bosszúsan nézett Rebire. Anyáék nem kedvelték Olgit. Nemcsak azért, mert rosszul sült el az emvéjes dolog, és Olgi szervezte be István bátyát, aki pedig minket, már az elején sem volt nekik szimpatikus. Szerintem a hagyma miatt.

Mikor először találkoztunk, Olgi előadást tartani jött hozzánk a termékekről, és arról, hogyan kell sikeresnek lenni. István bátya előre felkészített, jól kell őt fogadni, mert tőle kapjuk majd a hasznos tippeket. Anya süttött négercsókot, apa délután is fésülködött. Megérkezett Olgi. A szája rikító rózsaszín volt, a blúza is, a körme pedig olyan hosszú, mint az én ujjaim. Olgi vagyok, nyújtotta a kezét mosolyogva, mi is bemutatkoztunk, ő pedig grimaszolni kezdett közben, aztán megjegyezte, a hagymaszag nem túl vonzó, ha azt akarjuk, fogyjanak a termékek, a luxust kell árasztanunk. Legyen ez az egyes számú szabály, mondta, külön csak nekünk: a sikeres emberek nem esznek hagymát, főleg nem találkozó előtt. Anya szabadkozott, nem gondolta, hogy mára is kitart a fuszulykaleves, az meg, ugye, semmit nem ér hagyma nélkül, meg apa is szégyenlősen mosolygott, de miután Olgi elment, azt mondta, neki ne egy kanári szabja meg, mit ehét és mit nem, különben meg ennyi üres dumát életében nem hallott. Ettől függetlenül nekem tetszett Olgi, velem mindig kedves volt, még az is eszembe jutott, feleségül veszem, mikor felnövök, anyáék meg csak megkedvelik addig valahogy.

Szóval Rebi bejelentése után anya egy pillantra elkomorodott, aztán kicsit gúnyosan megkérdezte, hogy a szája még mindig rikító? Egy kilométerről világít, válaszolta Ionel bátya, meg a gyémántgyűrűje is, eljegyezte valaki. Remélem, nem István, nevetett fel anya, Anci nénje meg ismét felhozta, vajon tényleg volt köztük valami? Anya mondta, hogy nem tud semmi biztosat, ilyesmit nem lehet megkérdezni, csak beszéltek az emberek, meg aztán jött a válasz, de őt ez már nem érdekli.

Anci nénje helyeselt, őt se, az a legjobb, ha mindenki a saját dolgával törődik.

Finom volt a bécsi is, csak hatalmas, nem tudtuk megenni, se én, se Szila, se Rebi. Ionel bátya falta fel a maradékainkat. Meg tudsz még mozdulni?, nevetett Anci nénje, aztán észrevette Ionel bátya üres poharát, az üres konyakost. Erre felpaprikásodott, hogy ha tudta volna, mire számíton, be sem ül mellé a kocsiba, főleg nem a gyerekekkel. Megfeledkezett magáról, véletlenül hörpintette fel, mentegetőzött Ionel bátya, de nem kell aggódní, amennyi bécsit evett, semmi nem szívódik fel az alkohoból. Anya meg sem mert szólalni, némán figyelte őket, én meg közben kikéreztem, hogy mehessünk a parkolóba játszani.

Míg ebédeltünk, a pilinkézésből sűrű havazás lett. Megrázta a Mikulás a szakállát, ezt mondták régebben anyáék, ha hullott a hó. Még porhanyós volt, nem lehetett belőle rendes hógolyót gyúrni, de ami az autókra rakódott, abba jól tudtunk rajzolni. Aztán hóangyalt is csináltunk. Kezdtém türelmetlen lenni. El akartam mondani a tervemet, de csak Szilának, féltem, Rebi egyből beáruhá, őt le kellett rázzam valahogy. Kitaláltam, hogy bújócskázunk, és amíg Rebi a fal felé fordult hunyónak, elrángattam Szilát jó messze, hogy nyugodtan tudjunk beszélni. Előbb megeskettem, nem áruhá el senkinek a titkomat, aztán elmondtam mindent.

Nem is tudsz németül, hogy fogsz nyomozni?, ez volt az első kérdése. De tudok, hazudtam, megtanított az egyik osztálytársam, ő félig német, a három nevéből az egyik Werner. Akkor mondj valamit, hitetlenkedett Szila, mire én azt feleltem, fölösleges, úgysem értené. Azért elgondolkodtatott. Erre a részére a nyomozásnak nem is gondoltam, csak azt terveztem meg, hogyan fogok Augsburgba eljutni. Aztán megnyugtattam magam, a folytatást elér kitalálni, mikor odaérek, a lényeg, hogy útnak induljak mihamarabb.

Nemsokára anyáék befejezték az ebédet, hazamentünk tortát enni. Anya almatortája a leges-leges-legfinomabb a világon. Mindenki két szeletet evett, Szila akart egy harmadikat is, de Anci nénje nem engedte, nehogy az úton összehányja magát. Amíg anyáék kávéztak és beszélgettek, bementünk játszani, Szila pedig felajánlotta, nekem ad egy zacskó lószert a nyomozáshoz, ha szerzek neki még egy szeletet. Rebi egyből kérdezte, milyen nyomozásról van szó, én meg szerencsére elég gyorsan vágtam rá, hogy az osztályban valaki lop, a tettest kell elfogni,

így elhitte. Egyébként tényleg lopott valaki, gyakran tűnt el tízórapéncz, csak ez engem nem érdekelt, mert mindig szendvicset vittem.

Kisüdüörögtem anyához, odasúgtam, hogy ennék még tortát, de ő sem engedte, hogy a többiek ne kívánják meg tőlem. Elcsenni belőle nem tudtam, mert ott volt az asztalon, amit körbeültek. Mondtam aztán Szilának, találjon ki más egyezséget, mert ez nem fog menni, pedig lőszerre szükségem lesz. Abban maradtunk, Legót hozok neki, és kacsintott, hogy tudjam, honnan. Tarthatnánk lögyakorlatot, javasolta aztán, ha használni akarom a fegyvert, meg kell tanulnom célozni vele. Rebinek is tetszett az ötlet, de már nem maradt rá időnk, mert kezdett sötétedni, és Ionel bátyáék szedelőzködtek.

Miután elmentek, unalmas lett minden. Anya mosogatott, én a fásládán ültem, a pisztollyal babráltam, és ki-kinéztem az ablakon. Ha így folytatódik, holnap szánkóval megyünk iskolába, biztatott anya. Azelőtt majdnem mindig apa húzott, ő sokkal erősebb volt, mint anya, megfutamodott a szánkóval, aztán mikor az felgyorsult, elengedte, és előrelódultam. Nagyon élveztem, de ilyen már sose lesz. Azért annak is örültem, hogy anya azzal akar vinni, és mondtam neki, első használat előtt le kell smirglizni a rozsdát a talpáról. Mennyi mindent tudsz, én ezt el is felejtettem, simogatta meg a fejem, reggel majd megcsináljuk, tette hozzá, aztán leültünk tévézni.

Másnap elaludtunk, kapkodva készülődtünk reggel. Anya elkészítette a szendvicsem, aztán rohant a fészerbe elővenni a szánkót. Én közben bepakoltam a táskába a könyveket, tolltartót, szendvicset, vizet, aztán szétréztam a hűtőben, találtam egy darab sajtot és parizert, azokat is betettem, meg a kulcsos kosárból az elemlámpát és a pisztolyomat a töltényekkel. Izgultam, nehogy anyának feltűnjön, nincs helyén az elemlámpa, de szerencsére a nagy sietségben nem figyelt.

Az iskolában az órák nem érdekelték, csak az utazásra tudtam gondolni. Nem árultam el a tervem még Ricsinek sem, pedig ő volt a legjobb barátom. Biztos irigyelt volna, hogy nyomozó leszek, miközben ők az iskolában unatkoznak. Meg az ilyesmi a lányoknak is tetszik, de gondoltam, elér elújságolni, ha már az egészen túl leszek.

Végre eljött a dél, és minket elengedtek. Máskor a park felé kerülünk a fiúkkal, úgy megyünk haza, de mondtam nekik, be kell menjek anyához a gyárba, nem tudok velük hőembert építeni. Azzal uzsgyi,

futottam az állomásra, nehogy lekéssem a vonatot, egykor volt. Odaértem időben, még várnom is kellett.

Aztán egyszer csak hallottam a sípszót, és berobogott a vonat. Felszálltam, és olyan boldog lettem, mint még soha. Indul a nagy kaland, hős leszek! Ráadásul emeletes volt a vagon, azokat szerettem a legjobban. Felmentem a felső szintre, ledobtam egy ülésre a sapkát, kesztyűt, táskát, aztán gondoltam, szétnézek.

Egy öreg néni rafiaszatyrából tyúknyak lógott ki, toll és fej nem volt rajta. Észrevette, hogy figyelem. Az unokáknak viszi, velem lehetnek egyidősek, a házi csirkének párja nincs, üljek csak le, ne álldögáljak, mert ha fékez a vonat, elesek, mondta egy szuszra. Leültem. Szeretem-e az iskolát? Hányadikos vagyok? Tanuljak, mert akkor lesz jó életem. Az ő fia ügyvéd, tanult ember, de a munkát se veti meg, ha a disznók alól a ganét ki kell hányni, megcsinálja, nem finnyáskodik. De mennyivel könnyebb élete van, mint nekik volt, szegény férje, Isten nyugtassa, annyit gürcölt, ötvenévesen vitte el a szíve. Kezdtem ráunni a néniire, felpattantam és odébbálltam, ahogy tartott egy lélegzetvételnyi szünetet.

Visszamentem a helyemre. Bámultam ki az ablakon, néztem a gyönyörű fehérséget. Hó borította a háztetőket, a fákat az erdőben, a dombokat. A mező volt a legérdekesebb, a fehér alapon jól látszottak az állatok. Előbb őzikéket vettem észre, csoportban álltak, mozdulatlanok voltak, mint a szobrok. Aztán láttam nyuszit fülelni, rókát megiramodni, és a töltés mentén sétálgatott egy-két fácán is. Aztán ezt is meguntam. Elővettem a füzetemet, elkezdtem firkálni.

Az egyik állomáson az ablakból megláttam egy lányt, a szüleivel szállt fel. Nyújtogattam a nyakam, lássam, vajon hova ülnek, és szerencsém volt, ők is feljöttek. A lány két üléssel odébb, velem átellenben huppant le. Vöröshajú volt és szeplős, de nem csúnya, sőt, szép. Rámosolyogtam, visszamosolygott. Erre elfordítottam a fejem, kinéztem az ablakon. Megint rá, megint mosolygott, most ő kapta el a fejét. Gondoltam, odamegyek, de féltem a szüleitől. Aztán az jutott eszembe, elmegyek vécére, közben odacsúsztatok neki egy levelet. De mit írjak? Mindenestre kitéptem egy lapot a füzetből.

Szia!, kezdtem el. Andris vagyok, nyomozó, folytattam. Hú, ez milyen jól hangzik, gondoltam, lehet felnőttként is nyomozó kéne legyek. Aztán bámultam a lapot, a lányra néztem, de nem tudtam, mivel folytassam. Törtem, törtem a fejem, de csak nem jutott eszembe semmi. Mit

kérdezzek tőle? Hát persze, de buta vagyok, csaptam a fejemre. Téged hogy hívnak?, írtam a lapra. Ezzel kész volt a levél, már csak el kellett juttassam a címzettnek. De hogyan csináljam, hogy ne vegyék észre a szülei? Még elvinnék tőle, és ők olvasnák el. Úgy döntöttem, közelebb ülök, és megvárom a megfelelő pillanatot, mikor nem figyelnek. Vettem a táskámat, és eggyel odébb ültem. Vártam. A lánynak kezébe nyomtak egy almát, majszolta, rám nem figyelt. Még vártam. Kellett menjek a vécére. Tényleg kellett, nemcsak alibiből. Gondoltam, előbb elintézem, aztán már csak a levélre összpontosítok. Megjártam, de mikor visszaértem, már nem voltak a helyükön. A vonat fékezett, ők pedig leszálltak, láttam az ablakból. Ezt nem hiszem el, keseredtem el, minék voltam ilyen hülyegyerek? Pedig ha időben elkezdünk levelezni, még arról is meggyőzhettem volna, hogy szökjön meg velem, legyen a társam, mint Sylvie Nicknek. Elkezdtem megint a havat bámulni, de most nem érdekelt annyira.

Végre megérkeztünk Brassóba. El se kellett olvassam a nevét, onnan is lehetett tudni, hogy mindenki szedte a holmiját, ez volt a végállomás. Vettem a kabátom, még a cipzárt is felhúztam, ahogy kell, aztán vettem a táskám, és leszálltam, trappoltam boldogan a kijáráshoz. Előbb lépcsőn kellett lemennem, aztán végig egy hosszú, sötét aluljárón.

Eszembe jutott, hogy pisilnem kell, a vécé éppen az aluljáró végében volt. A bejáratnál egy asztal mögött nagyon kövér, bajuszos bácsi ücsörgött, rádiót hallgatott. A zsebrádió mellett az asztalon egy halom vécépapír és egy kosár volt. Elhaladtam mellette, néztem, jobbra vagy balra kell mennem, de utánam szólt. Ránéztem, nem értettem, mit mond. Mondtam neki magyarul, nem értem. Gondolom, nem értette, mit mondok. Aztán az asztról elvette a kosarat, tele volt apróval, megzöröggtette az orrom előtt. Fizetnem kell, esett le a tantusz. Benyúltam a zsebembe, apróm nem volt, az egyik ötvenezresemet húztam elő. Odaadtam, kicsit csodálkozott. Aztán zsebre vágta, letekert egy kevés vécépapírt, a kezembe nyomta, és intett, hogy mehetek.

Elintéztam a dolgom, kezet is mostam utána, aztán kifelé megálltam, vártam a visszajárót. A bácsi nézett rám, valamit kérdezett. Mondtam, várom a pénzemet. Nem értette, megint csak szövegelt. Rámutattam a kosárra. Felnevetett, az ajtóra mutatott. Jött egy néni. Mondtam neki, tessék segíteni, a bácsi ellopta a pénzemet. Ő is románul beszélt, megsimogatta a fejemet, aztán bement a vécére. Nagyon dühös lettem.

Nem vehetik csak úgy el, ami az enyém, én azt sokáig gyűjtöttem. Ránéztem a bácsira szúrós szemekkel, mondtam neki, ronda vagy, és kövér, és hülye, és úgyis visszaserzem, ami az enyém. Azzal megfogtam a kosarat az apróval, és megiramodtam. Ordítva utánam eredt, és gyorsabb volt, mint gondoltam, vagy én lassúbb, mert pár lépés után a táskámnál fogva visszarántott. A pénz egy része a földre szotyogott. Kirántotta a kosarat a kezemből, és akkora pofot adott, hogy elestem, aztán tovább ordibált velem. Elhaladt mellettünk az előbbi néni, csóválta a fejét. Én sírva felkászálódtam, ami apró a kezembe akadt, tiszta erőből a bácsi szeme közé dobtam, azzal elrohantam.

Nem kellett sokat szaladnom, máris kint voltam az aluljáróból, bent az állomás épületében. Emberekkel és galambokkal volt tele. Leültem egy lépcsőre kifújni és kisírni magam. A pénzem fele odavan, ráadásul ő a tolvaj, mégis engem néztek annak. Nagyon elkeseredtem. Miből veszek jegyet? Vajon elég lesz rá, ami maradt?

Szipogtam, törölgettem a szememet, erre odajött hozzám egy lilahajú, ráncos néni, elkezdett kérdezgetni. Nem értettem, mit. Megérkezett egy bácsi is, ő is fölém hajolt. Csak egyedül akartam lenni, nyugton, erre tessék, egyre többen gyűltek oda. Ebből baj lesz, ijedtem meg, még a végén haza akarnak vinni, úgyhogy felpattantam, és uszgyi, kiszaladtam az állomásból. Előtte voltak a bódék és a taxik, mellette a buszmegálló. Kifújtam magam, és átmentem oda.

Ahogy megláttam a sorakozó buszokat, máris jobb kedvem lett. Csak meg kell találnom, melyik megy Németbe, és máris megint minden jó lesz. Megálltam az első busznál, Sibiu, ezt írta a papíron az elülső ablakban. Ez nem jó, állapítottam meg, továbbmentem. Timișoara, Tg. Mureș, Budapesta, București. Egyik sem Germania, ijedtem meg. Lehet, oda később indul, nyugtattam magam. Jó lenne megkérdezni valakit. Addig ténferegtem, míg az egyik busz mellett magyar hang ütötte meg a fülemet. Megörültem. Odamentem, megkérdeztem, nem tudják-e, mikor megy busz Németbe? Csaknem készülsz eperszedésre, nevetett az egyik bácsi cigarettával a kezében. Álltam, vártam a rendes feleletet. Ehelyett a másik bácsi kérdezte, hol hagytam a szüleimet? Mondtam, anyukám az állomás előtt vár, csak kicsit szétnézek, míg nagybátyám értünk jön kocsival. Gyere, visszakísérlek, nehogy elvesztődjél, akart kézen fogni, de én mondtam, hogy nem kell, már megyek is, azzal megint futottam.

Szaladtam vissza az állomás bejáratához, át az úton, egyszer csak hatalmas dudálást és fékezést hallok. Oldalra nézek, egy autóból bácsi ordít és hadonászik felém. Húha, nem néztem szét, meg nem is átjárón mentem, jutott eszembe, azzal rohantam tovább, el akartam tűnni szem elől. Beértem az állomásba, fel a lépcsőkön a váróterembe, ott szerencsére nem volt tömeg. Leültem, nagyon dobogott a szívem. Megittam a maradék vizemet. Itt maradok egy darabig, aztán újra megnézem a buszt, gondoltam.

Kicsit elszenderedhettem, mert mire észbe kaptam, besötétedett. A plafonon neonok sercegték. Kitéröltem az álmod a szememből, aztán lekászálódtam a padról, hogy átmenjek a megállóba. Nagyot kordult a gyomrom. Majd a buszon eszek, gondoltam. Lementem a lépcsőn, ki az ajtón, úgy fújt a szél, majd' levitte a fejemet. Most csak két busz állt a megállóban. București, Tg. Mureș. Megrémültem, vajon alvás közben elszalasztottam? Többet ilyen nem történhet, határoztam el, addig állok ott, míg meg nem érkezik a következő, nem megyek be, bármi is történjen.

Kicsit odébb somfordáltam, ahol már nem jártak emberek, de ráláttam a buszokra. Álltam a cudar szélben, toporogtam, fáztam. A sapkám, jutott hirtelen eszembe. Levettem a hátizsákom, felforgattam benne mindent, de nem találtam. Újra átnéztem, végigtapogattam, semmi. Kezembe akadt viszont a sajt és a parizer. Elővettem őket, akkor kaptam észbe, kenyeret nem tettem. Ez is jobb, mint a semmi, biztattam magam, és a párizsit kezdtem rágcsálni.

Alig néhány falatot ettem, mikor egy falka kóbor kutya jelent meg a közelben. Lestem őket, reméltem, odébb állnak, de felém indultak. Az első ugatni is kezdett. Nagyon berezeltem. Ugattak és közeledtek, ugattak és közeledtek. Hirtelen feléjük dobtam a parizert, azzal rohantam, ahogy csak bírtam, vissza, be az állomásra. A pénzem felét ellopták, nincs kesztyűm, nincs sapkám, ételem alig, a busz sehol, este van, mi lesz így velem? Megint sírni kezdtem, lekuporodtam a lépcsőre.

Egy idő után az egyik bódéból néni lépett ki, egy pohárral közeledett felém. Elkezdett hozzám beszélni, kérdezgetni, nem értettem, még jobban sírtam. Közben egy vásárló lépett a bódéjához, ezért kezembe nyomta a meleg teát, mondott valamiket, miközben hátrált, a kezével olyasmit jelzett, maradjak a helyemen, aztán visszament.

Hüppögtem, szürcsöltem a teát, csupa takony volt már a kabátujjam, mikor egyszer csak ott termett előttem Ionel bátya. Szila árult el, ebben biztos voltam, de nem is haragudtam rá, már annyira féltem. Ionel bátya az állomásból telefonált anyának, megköszönte a bódés néninek a teát és a kedvességet, aztán kocsiba ültetett, és egyenesen hazáig mentünk.

Lehajtott fejjel gázoltam át az udvaron, a hóból csak latyak és sár maradt. Ahogy beléptünk, elfelejtettem lehúzni a bakancsot, de anya nem szidott meg, hogy mocskos cipővel becaplatok. Kisírt szemmel fogadott. Mit akartam csinálni, minek szöktem el, ezt kérdezgette. Előbb nem akartam, végül mégis kinyögtem, hogy apa gyilkosait indultam megkeresni. Erre anya magához szorított, aztán a két tenyere közé fogta az arcomat, szigorúan a szemembe nézett, és azt mondta, édesapa nagyon-nagyon el volt keseredve, amiért tönkrementünk, és ő tette, amit tett. Akkor értettem meg, apa gyilkosait nem Németben kell keresni.

Strand

Baile Covasna